

KÖNYVISMERTETÉS

Gyermekgyógyászati képalkotó diagnosztika

C. Staatz, D. Honnef, W. Piroth, T. Radkow

Thieme Kiadó 2008

ISBN 978-3-13-145171-2

A Thieme Kiadó Direct Diagnosis in Radiology (Dx-Direct) 12 kötetes sorozatából 2008-ban jelent meg a gyermekkori képalkotó diagnosztikával foglalkozó kötet. A szerzők jó nevű német gyermekradiológusok: Gundula Staatz (Erlangen-Nürnbergi Egyetem), Dagmar Honnef (Aachen), Werner Piroth (Witten/Herdecke) és Tanja Radkow (Erlangen-Nürnberg).

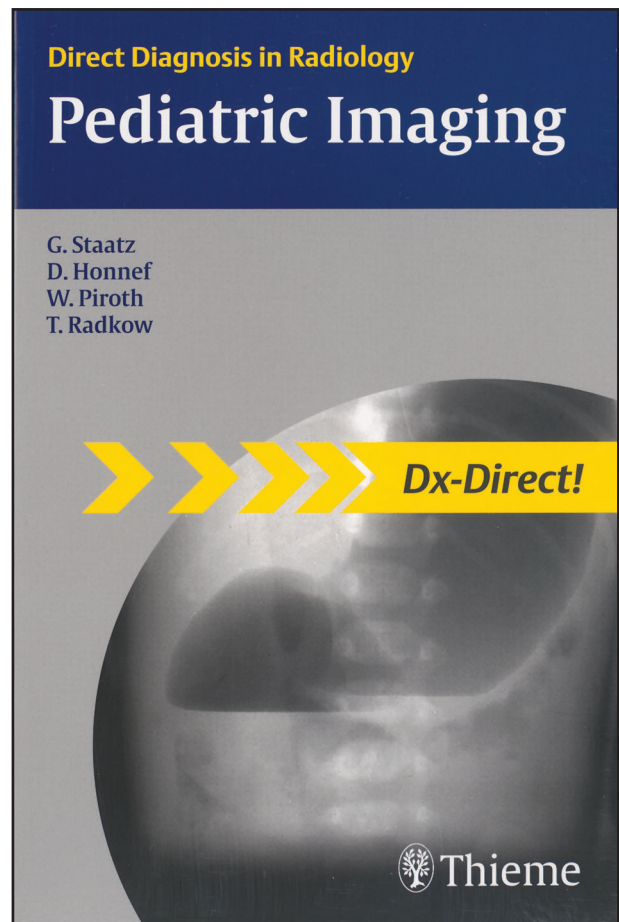
A könyv 355 oldalon 264 jó minőségű illusztrációval: hagyományos röntgen, fekete-fehér ultrahang képek, CT és MR metszeti képekkel, néhány izotóp illetve egy-egy magyarázó sematikus ábrával jelent meg. A zsebkönyvtől alig nagyobb méretű sorozat, így ezen kötet célja is – ahogy a kiadó ajánlja – az olvasónak: a gyors, pontos összefoglaló tájékoztatás a gyakorlatban előforduló típusos, és egy-egy ritkább esetről.

Esettanulmányokról van tehát szó, precízen felépített szerkezettel: a kórkép meghatározása, etiológiája, tünetek, típusos megjelenési formák, jellegzetességek, prognózis, differenciál diagnózis, a gyakrabban előforduló hibák és tévedések összegezésével, rövid irodalomjegyzékkel.

A könyvben ismertetett eseteket a test-régiók, szervrendszerek szerint osztották fel: tüdő/mediastinum (17 eset); cardiovascularis rendszer (11 eset); nyak (5 eset); gyomor-bél rendszer – máj (19 eset); húgyúti rendszer (15 eset); csont-izület-izom (19 eset); központi idegrendszer (12 eset). Az esettanulmányok minden szervrendszerrel a típus eseteket reprezentálják, és a teljességre törekvés nélkül, de a lényegi tudnivalók összegezésével igyekeznek az érdeklődő olvasót tájékoztatni.

Örök probléma, hogy a kötetbe miért pont „ezek” az esetek kerültek, miért csak a „típusos” esetek? A szerzők és kiadó ezt úgy indokolják, hogy a sorozat elsősorban rezidensek, szakorvosok részére készült, akiknek elsődleges feladatuk a napi rutin esetek ismeretének elsajátítása.

Hogyan néz ki ez a gyakorlatban? Egy típusos gyermekradiológiai esetet választottam a bél invaginációt,

ahol a sürgősségi, gyors diagnózis és a radiológiai „intervenció” beavatkozás (desinvaginálás) megóvhatja a beteg gyermeket a műtétől. A kórkép, tehát a betegség lényegének meghatározásával kezdődik, leírják a típusos helyet (ileocecalis régió 90%), egyéb társuló fejlődési rendellenességeket (Meckel diverticulum) vagy az úgynevezett vezérpontokat (nyirokcsomó, hematoma stb.). Ezt követi a képalkotó lehetőségek részletes leírása: ultrahang (cél tábla, kokárda jel), Doppler (nincs bélalban áramlás), hagyományos hasi röntgen (minimális gáz nívók), esetleges CT (hasonló UH-hoz), illetve a típusos és atípusos formákat, a desinvaginációs lehetőségek (UH folyadék, kontrasztanyag irrigoskopia, levegő befújás) és azok esetleges (ritka) szövödményeit.

Még egyszer visszatérve a kérdésre, hogy valóban a képzéshez leginkább hozzátartozó eseteket tárgyalják-e a szerzők – ezen nincs értelme vitatkozni, hiszen az esetek előfordulásának gyakorisága különbözik az egyes intézetekben. A bíráló dolga most: dicsérni a könyvet és ajánlani mind a rezidenseknek, szakorvosjelölteknek, de szakorvosoknak is.

Prof. Dr. Lombay Béla